
Preface

2

Talking Ceramics
Preface – Ranti Tjan

Was Koos de Jong the driving force behind the EKWC, or was it Xavier Toubes or Adriaan van Spanje? Or was it Anton Reijnders, Gerard Blaauw or Peter Oltheten? Did it become a success thanks to the financiers, such as the Ministry of Education, Culture and Science with its dedicated staff including Tijmen van Grootheest and Alexander Bersee? Or was it on account of the memorable chairs of the EKWC board, people like Bianka de Poorter, Ilja van Haren or Hans van Duijn? We can list a whole lot of names of people who have had a significant impact on how the EKWC came to be what it is today. They all wrote

Voorwoord – Ranti Tjan
Talking Ceramics

Voorwoord

3

Was het Koos de Jong die de stuwende kracht was achter het EKWC, of was het Xavier Toubes, of Adriaan van Spanje? Of was het Anton Reijnders, Gerard Blaauw of Peter Oltheten? Is het succes te danken aan de financiers, zoals het Ministerie van OCW met allerlei krachten op de achtergrond zoals Tijmen van Grootheest of Alexander Bersee? Of roemruchte voorzitters van het bestuur, zoals Bianca de Poortere, Ilja van Haren of Hans van Duijn? We kunnen veel namen noemen die van doorslaggevende betekenis zijn geweest

history and since 1969 have played their part in creating what has been called by some the best ceramic centre in the world, and by others, the best artist-in-residence programme around.*

The EKWC (Europees Keramisch Werkcentrum) has an illustrious history. Initiated in 1969 in Heusden as the Ceramic Work Centre, it was primarily intended to provide a group of ceramists with kiln facilities. Cooperative use of first one, then in quick succession several kilns generated efficiency, fruitful collaboration and an exchange of knowledge. Curator Bernadine de Neve was one of the first people involved, and this provided a direct link with Museum Boijmans van Beuningen. Soon after, nonceramicists were given access to the facilities which allowed for experimentation, technical development and disappointment, and an injection of higher art into ceramics, as well as an exploration of ceramics for design and architecture in the early 1990s. In 1991 the centre moved to Den Bosch where it was able to purchase a property on Zuid Willemsvaart with funding from the Ministry of Culture. The Municipality of Den Bosch acted as intermediary in order to sidestep charges of preferential treatment of one cultural institution over another, since the funding was being granted outside of the regular cycle of subsidies by the Ministry.

More than 1000 artists, designers and architects have completed a residency at the EKWC. Over the past decade the residencies were three months long, the maximum stay for an 'easily obtained' visa. Some residents saved up for some time to come and work in Heusden, Den Bosch or Oisterwijk; others came two or three times. Museums, galleries, funds and universities have

voor hoe het EKWC er nu bij staat, en zij hebben allen geschiedenis geschreven en het hunne gedaan om vanaf 1969 te werken aan wat door sommigen het beste keramisch werkcentrum ter wereld wordt genoemd en door anderen de beste artistinresidence*.

De geschiedenis van het EKWC is illustrer. Gestart in 1969 in Heusden als het Keramisch Werkcentrum, was het vooral bedoeld om een aantal keramisten een ovenfaciliteit te bieden. Het samen gebruiken van eerst een, toen al snel meerdere ovens, leverde samenwerking, efficiency en kennisuitwisseling op. Met conservator Bernadine de Neve als een van de eerste betrokkene, was er ook meteen een band met het Museum Boijmans van Beuningen. Al snel werden nietceramici toegang verleend waardoor er experiment, technische ontwikkeling en ontluistering ontstond en de keramiek opschoof naar beeldende kunst en begin jaren negentig het territorium van design en architectuur betrad. In 1991 verhuisde het centrum naar Den Bosch waar het met een schenking van het Ministerie van OCW een gebouw kon kopen aan de Zuid Willemsvaart. De Gemeente Den Bosch fungeerde daarbij als tussenschakel zodat het Ministerie niet beticht kon worden van het voortrekken van een culturele instelling buiten het vierjaarlijkse subsidiestelsel om.

Meer dan 1000 kunstenaars, ontwerpers, architecten hebben een werkperiode gedaan bij het EKWC. De afgelopen decennia

given artists commissions, scholarships or placed orders. And always, there has been room for something extra, for something just a little different. Growth takes place in those lost moments, and a thousand-year-old profession is turned on its head because what may have been thought impossible, suddenly became possible.

The average age of all the residents over the years is 41. The EKWC isn't for youngsters. You need to be wellgrounded to work side by side with experienced and successful artists and stand your ground when working with such (for most residents) new materials and techniques. Many participants use the residency to give their personal development a push. We regularly see professors spending part of their sabbatical at the EKWC.

This book involved the cooperation of a limited number of past residents. You may notice that some recent residents - very strong German artists, such as Markus Karstiess who had a beautiful solo exhibition in Museum Insel Hombroich in April 2016, the influential Kerstin Abraham or the muchloved Leonora Salihu - do not appear in this publication. Living legends such as Betty Woodman, Gijs Bakker, Marcel Wanders or Armando, whose famous ladder was built at the EKWC, are also absent. And who would have thought that the entire installation by clay debutant Dick Verdult would be bought, via the Annet Gelink Gallery showing it at Art Rotterdam, by the Stedelijk Museum Den Bosch. Some fantastic American artists, following in the footsteps of Tony Hepburn, have also not been included in this book: JJ Peet, Katrin en Rhet Russo Mueller, Brian Peters and Patrick Strzelec. As I write this, I know there are dozens of individuals who have been of great influence to shaping the EKWC: the Belgian artists Koen Theys, Nadia Naveau, Trees de Mits and Tamara van San, the many inquisitive Japanese, Chinese, Korean and Taiwanese artists. Of course the Canadians! Many have left a lasting impression on the EKWC staff, whether for their work, personality, or indeed even their culinary skills.

duurde die drie maanden, de maximale duur van een “makkelijk” visum. Sommigen hebben lang gespaard om in Heusden, Den Bosch, Oisterwijk te kunnen werken, anderen kwamen een, twee, drie keer terug. Musea, galleries, fondsen en universiteiten gaven aan kunstenaars opdrachten, beurzen of deden bestellingen. En steeds is er tijd en ruimte om net iets meer te doen, net iets anders. In die verloren momenten vindt ontwikkeling plaats, en wordt een vak dat al duizenden jaren oud is, om de oren geslagen omdat wat als onmogelijk werd geacht, toch kan.

De gemiddelde leeftijd van deelnemers bij het centrum was de afgelopen jaren 41. Het EKWC is er niet voor de jonkies, je moet stevig in je schoenen staan om tussen ervaren en succesvolle kunstenaars de strijd aan te gaan met een voor de meesten nieuw materiaal en nieuwe technieken. Veel deelnemers gebruiken een werkperiode om hun persoonlijke ontwikkeling een push te geven; regelmatig zijn er professoren die een deel van hun sabbatical bij het EKWC verbruiken.

In deze publicatie is met een beperkt aantal deelnemers gesproken. Opvallend is dat zeer sterke recente Duitse deelnemers niet zijn opgenomen, zoals Markus Karstiess die in april 2016 een prachtige solo tentoonstelling heeft in Museum Insel Hombroich, de invloedrijke Kerstin Abraham of de lieveling van velen Leonora Salihu. Ook levende legendes staan er niet in zoals Betty Woodman (voor de jongeren onder ons, de moeder van), Gijs Bakker, Marcel Wanders of Armando wiens bekende trap in de EKWC ateliers gemaakt is. En niemand had kunnen bedenken dat de gehele installatie van kleidebutant Dick Verdult in een keer via Annet Gelink bij Art Rotterdam in z'n geheel bij het Stedelijk Museum Den Bosch terecht zou komen. Zwaar ondervetegenwoordigd zijn ook de geweldige Amerikanen die, in navolging van Tony Hepburn, het EKWC bezocht hebben, recent nog JJ Peet, Katrin en Rhet Russo Mueller, Brian Peters en Patrick Strzelec. Terwijl ik dit schrijf weet ik dat er tientallen van invloed zijn op hoe het EKWC nu is, de Belgen Koen Theys, Nadia Naveau, Trees de Mits en Tamara van San, de vele nieuwsgierige Japanners, Chinezen, Koreanen, Taiwanese. Velen hebben bij

We have faith in the most recent residents to have worked at the EKWC, artists such as Thomas van Lingen, Isabelle Andriessen, Suzanne Posthumus and... oh, there are fortunately so many!

In 2013, after many decades of support, the EKWC stopped receiving government subsidy. The first government cabinet under Mark Rutte, a rightwing cabinet with coalition partners, put the first nails in the coffin for cultural institutions. Organisations for video art, contemporary music, animation, design... are disappearing. The EKWC has had to reorganise and let go 14 of its 22 staff members. With the remaining 8, the decision was made to tread new ground and open our doors to the public, higher education and the business sector. We needed a larger building for this and so the search was on for an empty factory that could house the EKWC and its new activities, at potentially twice the size it used to be. Finally on 23 March 2015, the EKWC moved to an abandoned leather factory in Oisterwijk. On 26 March we welcomed the first residents: Dena Saez from Argentina, Paulien Follings and Paulien Barbas. And in June 2016 the building officially became the new EKWC, a place where the public and the business world can see everything that artists, architects and designers are capable of achieving with this phenomenal material called clay.

Without the people noted at the start, the EKWC would never have materialised. They were all important to the EKWC. And without the current team: Sander Alblas, Froukje van Baren, Linda Barkhuijzen, Leo Buijs, Annette van den Hout, Katrin Konig, Silvie Mallens, Froukje van der Meulen, Erwin Nijholt, Monique Ouwers, Marianne Peijnenburg, Pierluigi Pompei and the unbeatable Peter Oltheten, the move and reboot in 2015 and 2016 would never have succeeded.

This book, Talking Ceramics,

de staf een onuitwisbare indruk gemaakt, in persoon, door hun werk, en ja, soms ook door hun kookkunsten.

We hebben alle vertrouwen in de jongste deelnemers die recent bij het EKWC werk hebben gemaakt, zoals Thomas van Lingen, Kim Habers, Suzanne Posthumus en ...ach, gelukkig zijn het er velen!

Vanaf 2013 ontvangt het EKWC, na tientallen jaren, geen subsidie. Het rechtse kabinet Rutte 1, met CDA, VVD en een roep-toetende PVV, nagelt alle culturele ontwikkelingstellingen aan het kruis. Instituten voor o.a. video, hedendaagse muziek, animatie, vormgeving, verdwijnen. Het EKWC reorganiseert en ontslaat 14 van de 22 medewerkers. Met de overige 8 wordt besloten met het EKWC nieuwe paden te gaan betreden en open te gaan voor publiek, hoger onderwijs en bedrijfsleven. Daarvoor is een ruimer pand nodig, en gezocht wordt naar een leegstaande fabriek waar het EKWC met de nieuwe functies wellicht twee keer zo groot zou kunnen worden. Na een lange zoektocht en voorbereiding is het EKWC op 23 maart 2015 verhuisd naar een verlaten leerfabriek in Oisterwijk. Op 26 maart kwamen de eerste deelnemers, Paulien Follings, Dena Saez uit Argentinië en Paulien Barbas. En op 28 mei 2016 levert de Provincie het gebouw eindelijk op zodat we aan publiek en met het bedrijfsleven kunnen laten zien wat kunstenaars, ontwerpers en architecten met het vreselijke materiaal klei aankunnen.

Zonder de mensen genoemd in de eerste alinea was het EKWC er niet geweest. Zij waren allen belangrijk voor het EKWC. En zonder het team op de werkvloer: Marianne Peijnenburg, Sander Alblas, Froukje van Baren, Linda Barkhuijzen, Leo Buijs, Annette van den Hout, Katrin Konig, Silvie Mallens, Froukje van der Meulen, Monique Uuwers, Erwin Nijholt, Pierluigi Pompei en de onoverkomelijke Peter Oltheten was de verhuizing en herstart in 2015 en 2016 niet gelukt.

Dit boekje "Talking Ceramics",

is an homage to past residents of the European Ceramic Work Centre. The artists, architects and designers have always been the driving force behind the centre. Their energy, determination and integrity are exemplary. Secluded in their studios, working together in the workshop or dining together at the table: in this book, so enthusiastically compiled and written by Monika Auch, we present to you 50 artists.

RT

*How that happened is described in Nick Renshaw's 2013 dissertation at the University of Sunderland.

is een ode aan de deelnemers aan het Europees Keramisch Werkcentrum. Altijd zijn het de beeldend kunstenaars, architecten en vormgevers geweest die de stuwende krachten zijn van het centrum. Hun energie, vastberadenheid en integriteit zijn voorbeeldig. Afgezonderd in het atelier, samen in de werkplaats of gezamenlijk aan de eettafel: in dit boek, zo enthousiast opgepakt en beschreven door Monika Auch, stellen we er 50 aan u voor.

RT

*Hoe dat zo gekomen is beschrijft Nick Renshaw in zijn proefschrift in 2013 voltooid aan de universiteit van Sunderland.

Inhoud — 4

Content 4

Voorwoord Ranti Tjan — 6

Preface - Ranti Tjan

Inleiding Monika E. Auch — 10

Introduction Monika E. Auch

Instituten — 10

Institutes

Kunstenaars — 14

Artists

a	Aladogan Eylem — 46	k	Kaneko Jun — 46	p	Prisse Carolien — 146
	Assmann Gijs — 46		Kolk Maarten, Kusters Guus — 46	r	Raeder Jacob — 46
b	Baehler Stephanie — 46		Korstanje Maarje — 46		Renshaw Nick — 46
	Barbas Paulien — 46		Kotan Ipek — 46		Rozenburg Maaike — 158
	Bedwell Simon — 46		Kramer Bastienne — 46	s	Schouten Marien — 46
	Bergmans Pieke — 46		Kwakkel Erik Jan, Jagt Peter van der, Visser Arnout — 46		Sprang Anne Marie van — 166
	Birza Rob — 46		l	t	Taj-Eddin Zahed — 46
	Breukers Tim — 46		Lamers Kiki — 46		Taselaar Koen — 46
	Burton Andrew — 46		m		Tee Jennifer — 46
c			Manders Mark — 46	w	Toubes Xavier — 182
	Creten Johan — 46		Mandersloot Frank — 46		Wambaugh Gabrielle — 46
d	Douglas — 50		Maninger Doris — 46		Wenzel Anne — 46
h	Haenen Babs — 46		Meijer Mieke — 46		White Douglas — 46
	Harrison Jessica — 46		Moore Kaie — 46		Wierlz Pauline — 46
	Heerkens Ineke — 46		Mueller Russo Katrin en Rhett — 46		Wright Christie, Noordeman Arjen — 198
	Heringa Liel, Kalsbeek Maarten van — 46	n			y
j			Nagasawa Seisuko — 46		Yamada Teisuya — 202
	Jetten Christine — 46	o	Nanning Barbara — 46		Zink David Y. — 206
	Jongorius Hella — 46		Oestreicher Helly — 142		
	Jonker Filip — 46				

q

Before Departure (all my changes were there) 2008

Eylem Aladogan (1975) maakt grote beelden en ruimtevullende installaties. Terugkerende thema's in Aladogan's oeuvre zijn wilskracht en de dynamiek tussen vasthouden en loslaten. Ze heeft verschillende keren in het EKWC gewerkt. Haar installatie Birds (1999) bestaat uit zeven vogels, die ze met ambachtelijke precisie uit natte klei kneedde. De vogels worden om de vijf seconden met water besproeid. Te veel water veroorzaakt, dat de klei tot modder oplost en te weinig, dat de vogel tot stofkorrels opdroogt en uit elkaar valt. Dit is de spanning tussen het in stand houden en loslaten. Aladogan benut de fysische beperkingen van het materiaal en de vochtigheidsgraad van klei als expressief middel.

Haar installatie Before Departure (all my changes were there) bevat leer, vilt, metaal, hout en keramiek. De keramische vormen zijn afgeleiden van geërodeerde steenvormen, mesvormen en veren. De uitdaging is voor haar, het zoeken naar de puurste vorm van het materiaal, die precies zegt wat zij wil uitdrukken.

De massieve werken stralen een indrukwekkende dynamiek uit. Ze zuigen de toeschouwer naar binnen. De spanning tussen deze aardse materialen - klei, hout en metaal - en de explosieve kracht van de vorm is fascinerend.

Eylem

Eylem Aladogan (1975) makes big sculptures and installations that take over a space. Recurring themes in Aladogan's work are willpower and the dynamics between hold and release.

Several times she has come to work at the EKWC. Her Birds installation (1999) consisted of seven birds that she crafted with precision in kneaded clay. The birds were sprayed with water every five seconds. Too much water and the clay dissolves into mud, too little and the bird dries up into dust particles and falls apart. This is the tension between maintaining a hold and letting go. Aladogan uses the physical limitations of the material and the required moisture of clay as an expressive medium.

Her installation Before Departure (all my changes were there) involves leather, felt, metal wood and ceramic. The ceramic shapes are derivative of eroded stones, knife forms and feathers. The challenge for her is to find the purest material form that will precisely express what she wants to say.

The monumental works radiate an impressive dynamic. They draw the viewer in. The tension between earthy materials - clay, wood and metal - and the explosive power of the configuration is fascinating.

Before Departure (all my changes where there) 2005
320 x 749 x 851 cm
ceramics, leather, felt, metal, walnut

keramiek, leer, vilt, metaal, walnotenhout

Gijs Assmann (1966) heeft twee keer in het EKWC gewerkt. Hij maakt sculpturen, tekeningen en beelden in de openbare ruimte. Het werk kenmerkt zich door het verhalende karakter en de opbouw uit figuratieve, stereotype beeldelementen in een opgewekt, melancholische atmosfeer.

Hij vertelt: "Het werk Amorous frog maakte ik tijdens de eerste residentie. Het was voor mij een verademing om – na een studie aan de AKI in Enschede en de Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam – in een omgeving te werken, waar mijn artistieke positie niet ter discussie stond. Hier werd de ontwikkeling van werk niet via verstand en intellectuele exercities bepaald. Hier gaat het om het proces van het ambachtelijke maken. Ik bedoel ambacht, niet louter als realisatie, maar meer als wijze van onderzoek en inhoudelijke verdieping. In een tijd waar alles gaat over verklaarbaarheid, snelle effecten, intellectualisme en beschikbaarheid, stelt ambachtelijkheid eisen als geduld, traagheid, technisch kunnen en concentratie. Zo gezien is de keuze voor ambachtelijkheid niet zozeer van deze tijd, als een keuze vóór deze tijd. In het EKWC voelde ik mij gesterkt door gelijkgestemde kunstenaars. De intimiteit van het maken van werk te delen met collega's was louterend en leerzaam."

Gijs

Gijs Assmann (1966) came to work at the EKWC twice. He makes sculptures, drawings and art for public spaces. His work is characterised by a storytelling quality and elements of a figurative and stereotypical nature with a buoyant and melancholic mood.

He reflects: "I made Amorous Frog (1995) during my first residency. It was so refreshing - after my studies at the AKI (Academy of Art & Design) in Enschede and the Rijksakademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam - to work in an environment where my artistic position wasn't questioned. Here, the process of the work wasn't determined by rationale and intellectual exercises. It was all about the process and craftsmanship of making. I mean actual craftsmanship not as a means to an end, but as a method of exploration and a way to give deeper meaning to the work. In a time when everything is about accountability, fast results, intellectualism and availability, craftsmanship demands patience, slowness, technical skill and concentration. Looking at it from this perspective, the choice to craft isn't so much a choice of the times, as a choice for these times. At the EKWC I felt fortified by like-minded artists. The intimacy of making work to share with colleagues was cleansing and educational."

Amorous frog
1995
95 x 56 x 150 cm
ceramics

keramiek
collectie ABN/AMRO

b

Stephanie

I Sink On Her Part 2, 2015

Stephanie Baechler leeft en werkt in Switzerland. Ze wisselde van een carrière als modeontwerpster naar de beeldende kunst. Ze stapte uit de modewereld met haar zachte stoffen over naar harde keramische sculpturen.

Over haar twee werkperiodes in het EKWC zegt ze: "Ik houd van vieze handen. Het werken met keramiek is 'hands-on', direkt. Er is geen 'chi-chi', geen aanstellerij. De klei heeft een geheugen, en het is een blijvend materiaal. Ik wil mode in een andere context laten zien namelijk in een transformatie tot deze statische, getemde sculpturen."

Haar beelden zijn o.a. met behulp van een oude bakkerspers voor deeg gemaakt. De uitgerolde porselein platen zijn heel dun, maar 2-3 mm dik. Het was heel moeilijk om de platen geleidelijk en langzaam te laten drogen zodat ze niet uit elkaar braken.

Baechler's sculpturen refereren aan de plooival van majestueuze, marmeren beelden. Zij haalt mode weg van de catwalk en geeft een heel nieuwe kijk erop. Het is een transformatie van vluchtige vergankelijkheid en snel wisselende trends naar bevroren drapering en prachtige plooiën.

Stephanie

Stephanie Baechler, lives and works in Switzerland. She switched from a career as fashion designer to one in the visual arts. She left the soft fabrics of the fashion world behind for hard ceramic sculptures.

Discussing her two residencies at the EKWC, she says: "I love getting my hands dirty. Working with ceramics is hands-on, direct. There's no 'chichi', no affectation. The clay has a memory, and it's a material of permanence. I want to show fashion in a different context, i.e. in the transformation into these static, tamed sculptures".

Her sculptures are made with the assistance of, among other things, an old dough roller machine. The porcelain plates produced are very thin - only 2-3 mm thick. It was very difficult to let the plates dry slowly and naturally so as not to break them into pieces.

Baechler's sculptures reference the pleating of majestic marble statues. She removes fashion from the catwalk and offers a whole new perspective on it. It is a transformation from ephemeral transience and rapidly changing trends to frozen drapery and gorgeous pleating.

Stephanie Baechler working at EKWC.

Stephanie Baechler aan het werk in het EKWC.

I SINK ON HER Part 2
2015
59 x 50 x 25 cm
porcelain

porselein

*BURDA
2015
89 x 45 x 0.5 cm
porcelain and stoneware*

porselein en aardewerk

*Hanger
2015
39 x 21 x 3 cm
porcelain, bronze hook*

porselein, bronze haak

Het Geluid Van Craquelierend Glazuur, 2015

Paulien Barbas onderzocht op het EKWC het geluid van craquelierend glazuur.

“Het is een geluid dat ontstaat als de kleivorm en het glazuur zich nog naar elkaar moeten voegen nadat de oven is geopend. Als alles goed gaat is het stil, maar vaak zijn er nog dagenlang klanken te horen van geglazuurde objecten.”

Ze begon haar werkperiode vlak na de verhuizing van het centrum naar Oisterwijk. De bouwvakkers waren nog bezig met muren bouwen en de ovens moesten nog worden aangesloten. Haar werk leek nietig ten overstaan van zo veel doelgerichte bezigheid. Ze maakte potjes van elke kleisoort die het EKWC in huis had en toetste ze op geluid.

“Als ik in gedachten in mijn studio zat, hoorde ik soms plotseling een ‘ping’ of een dubbele ‘ping’. Dat ging weken zo door. Alsof de rij potjes wilde zeggen, ‘ja we zijn er!’ Ik vermoedde, dat hoe hoger de klei gestookt wordt, hoe hoger hij ook klinkt als je er tegenaan tikt. Op goed geluk zette ik steeds een identiek kopje in de ovenstook van een mederesident. Zo vergeleek ik een paar verschillende stooktemperaturen. Na inzameling van alle stukken bleek mijn rij kopjes een nagenoeg zuivere toonladder voort te brengen.”

Paulien

Paulien Barbas studied the sound of craquelure on glazing at the EKWC. “The sound comes from the fact that the clay and the glaze still need to fully merge after the oven is opened. If there’s no noise, all is well, but often glazed pieces will crackle away for days on end.”

She started her residency just after the centre moved to Oisterwijk. The builders were still at work building walls and the ovens still needed to be hooked up. Her work seemed insignificant next to so much purposeful activity. She made little pots from every type of clay the EKWC had and tested their sounds.

“Sometimes when I was lost in thought in my studio, I suddenly heard a ping or a double ping. That just went on for weeks, like the row of pots wanted to say: yep, we’re still here! This is it, I realised! I suspected that the higher the baking temperatures, the higher the tone would be if you tapped it. With luck I always managed to put an identical cup in with firings done by colleagues. So I compared several different firing temperatures. After I assembled all the pieces, it transpired that my collection of cups formed a near perfect musical scale.”

firing samples

stook proeven

sound monitoring

geluidsopnames

Bedwell

Untitled 2015

Simon Bedwell maakt ruimtelijke installaties waar hij gevonden 'life-style' objecten, zoals meubels, combineert met door hem gemaakte acrylschilderijen en keramische objecten. Hij reflecteert in zijn werk kritisch op consumerisme en op hedendaagse crisissituaties.

Sinds 2009 gebruikt hij keramiek in installaties. Hij zegt: "Ik werkte al enkele jaren op mijn eigen manier met keramiek, maar wilde leren hoe ik grote stukken kon maken. In 2015 was ik met dit doel voor ogen, voor de tweede keer in het EKWC. Deze grote beelden weerspiegelen mijn interesse in symbolisme, zoals in Egyptische graftombes, bondage, zoals in 'Fifty Shades of Grey' en horror kitsch, zoals in de film 'The human centipede'. Ze zijn ontstaan in een zomer toen het dagelijkse nieuws werd gedomineerd door de dood in de vorm van wanhopige migratie pogingen en IS aanslagen. Dit had waarschijnlijk ook invloed hierop."

Hij vertelt over het werkproces: "Ze zijn opgebouwd met behulp van gipsmallen. Ik moest een zeer precieze balans houden, want een uiteinde was aan het drogen, terwijl ik het andere einde aan het opbouwen was. De professionele werkomgeving van het EKWC maakt het mogelijk om een ongelofelijke hoeveelheid werk te verzetten, het is een totale makers omgeving. Er is gigantisch veel op te steken over het materiaalgebruik en verschillende technieken."

Simon

Untitled 2015

Simon Bedwell does installations in which he combines found lifestyle items like furniture with acrylic paintings and ceramic objects made by himself. His work reflects critically on the consumerism and crisis situations of today.

Since 2009 he has been using ceramics in his installations. He says: "I worked with ceramics in my own way for several years, but wanted to learn how to make big pieces. With this goal in mind I came to the EKWC for the second time in 2015. These big sculptures are representative of my interest in symbolism, as in Egyptian tombs, bondage like in Fifty Shades of Grey and horror kitsch like in the film The Human Centipede. They were made in a summer in which the daily news was dominated by death, via ISIS attacks or desperate acts of migration, which I suspect also had some influence."

In discussing the working process, he says: "They were built with the help of plaster press moulds. This meant keeping a fine balance between the bottom parts drying and thus firming up, whilst I was still building with new clay at the other end. The amount of work I could do in a professional 24/7 set-up, as at the EKWC, was massive; a kind of total making environment meaning a huge amount could be learned about the materials and techniques."

*Unfilled
2016
each 1.6 metres
unfired ceramic coil pots*

elk 1.6 m
niet gebrande keramische spiraal potten

Unlimited edition 2007

Pieke Bergmans (1978) probeert de schoonheid van het cruciale moment van mislukken of slagen in materiaal te vangen. Hoe ver kan je gaan, totdat je experiment mislukt óf juist een vorm oplevert die klopt?

In 2007 werkte Bergmans met Madieke Fleur in het EKWC met de 'extrudor', een machine die holle kleiworsten uitperst. Net als met tandpasta kan je het materiaal een vorm geven, die zichtbaar balanceert tussen inzakken en net overeind blijven. Vanuit technisch oogpunt leek het een tot mislukken gedoemd project. De ontwerpsters zagen het als een uitdaging. Toevallig kozen zij een kleisoort met een samenstelling die goed droogde, niet schuurde en ook zonder glazuur waterdicht was. De kleivormen werden in de oven gezet en op hoge temperatuur gestookt. De te verwachten krimp pakte niet nadelig uit en de hele serie kwam onbeschadigd uit de oven. "Voor porselein en keramiek moet je stalen zenuwen hebben." zegt Bergmans.

Pieke

Pieke Bergmans (1978) attempts to capture the beauty of that crucial moment of either failure or success in material form. How far can you go before your experiment simply crashes or indeed thrives and produces a shape that makes sense?

In 2007 Bergmans worked with Madieke Fleur at the EKWC, using the extruder, a machine that pushes out hollow sausages of clay. Just like toothpaste, you can give the material a form that will hang in the balance between collapse and only just standing. Technically, it seemed that the project was doomed to flop. Yet the designers saw it as a challenge. Coincidentally they had chosen a clay composite that dried well, that did not crack and that was watertight even without glazing. The clay shapes were put in the oven and fired at high temperatures. The anticipated shrinkage did not have an adverse effect and the whole series came out of the oven undamaged. "You need nerves of steel to work with porcelain and ceramics," says Bergmans.

*Unlimited edition
2007
200 unique pieces
all different: +/- 15 x 12,5 x 35 cm
ceramics*

keramik

No more holidays, 2002

Rob Birza (1962, NL) is vooral bekend als schilder. Zijn werk is op een gegeven moment veranderd van rauwe figuratieve naar abstracte beelden. In interviews zegt hij geen interesse te hebben in esthetiek. Birza neemt alles in zijn directe omgeving op en manipuleert het zodanig, dat een andere, meestal oncomfortabele waarheid zichtbaar wordt.

Over de serie No more holidays, die hij in 2002 in het EKWC maakte, zegt hij: "Het olieplatform is mijn favoriete stuk uit de serie. Ik denk, omdat het glazuur eruitziet alsof het olie was, dat over het platform loopt. De kleur zelf is geweldig. De kerels die er werken, ze zien eruit als 'aliens'. Het is geen aangenaam beeld. Het hele object is een beetje lomp. Dat is een van de kwaliteiten van keramiek - dat je lomp werk kan maken."

Rob Birza (1962) is most well-known as a painter. At some point he moved from raw figurative work to abstract sculpture. In interviews he says he is not interested in aesthetics. Birza takes in everything from his immediate surroundings and manipulates it in such a way that a different, often uncomfortable, truth becomes visible.

In 2002 he made the series No more holidays at the EKWC, on which he comments: "The oil platform is my favourite one in this series. I think because the glaze looks as if it were the oil spilling over the platform. Also the colour itself is great. The guys that work there, they look like aliens. It's not a pleasant picture. The whole thing is a bit clumsy. That's one of the qualities of ceramics, being able to make clumsy-looking work."

Rob

detail

No more holidays No II
2002
H: 65 cm

Big Bag 2011

Tim Breukers (1985) maakt sculpturen van bestaande voorwerpen uit zijn dagelijks leven: een deurpost, een tuinstoel en 'big bags'. Hij werkt met porselein en legt hierbij de nadruk op de breekbaarheid en gevoeligheid van het materiaal. In 2011 heeft hij in het EKWC grote sculpturen uit porselein gemaakt.

"Ik wil het materiaal laten spreken", zegt hij. "Hoe het materiaal druppelt, breekt, scheurt, schilfert of vervormt. Ik houd van de scherpte van het porselein. Je kunt er heel verfijnd mee werken, maar het is natuurlijk ook heel kwetsbaar. Toen ik het beeld maakte, was het materiaal een beetje slap. De plekken waar het in de oven kritiek zou worden, waren al zichtbaar door scheuren en vervormingen. Daar plaatste ik steunen. Als een soort aanwijsstokken wijzen ze de kwetsbare plekken in het beeld aan. Ik gebruik het instortingsgevaar om het beeld op spanning te brengen." De sculptuur Big Bag heeft op verschillende plaatsen scheuren en barsten die zijn ontstaan gedurende het droog- en stookproces.

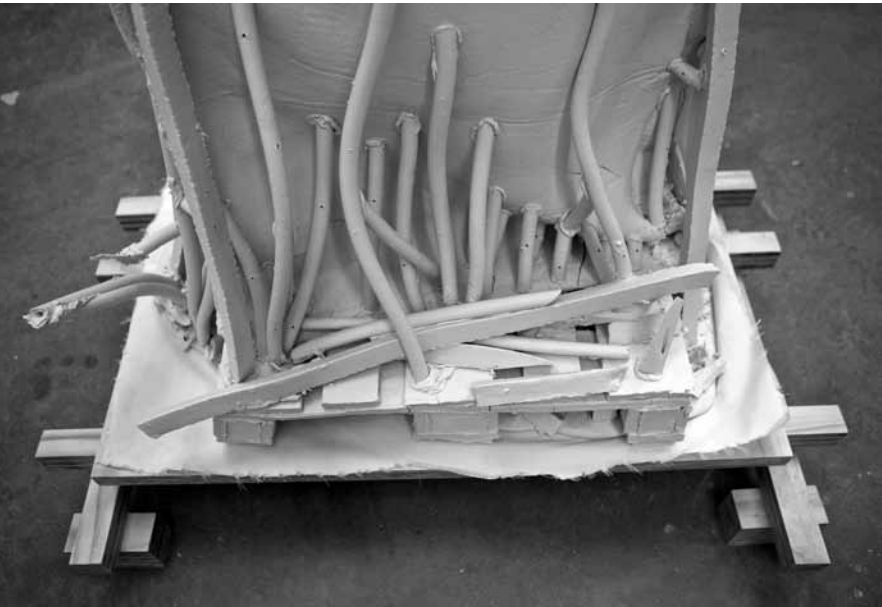
Begeleid door technisch expert Peter Oltheten ontdekte hij tijdens de werkperiode nieuwe werktechnieken, op speelse manier, niet gehinderd door formele grenzen en jonglerend met technische mogelijkheden. De werkperiode eindigde met de aankoop van de Big Bag door het Stedelijk Museum 's Hertogenbosch.

Tim

Tim Breukers (1985) makes sculptures of things he encounters in his daily life: a door jamb, a garden chair and big bags. He works with porcelain and chooses to emphasise the brittleness and sensitivity of the material. In 2011 he created large porcelain sculptures at the EKWC.

"I want to let the material speak," he says, "about how it drips, breaks, tears, chips or distorts. I like the sharpness of porcelain. You can create real delicacy, but it's also really vulnerable of course. When I made the sculpture, the material was a little flaccid. The places that would become critical during firing were already visible through the tears and distortions. That's where I placed the supports. Kind of like arrows they point out the weak points in the piece. I use the threat of collapse to create tension in the work." Big Bag has a number of fissures and cracks which developed during the drying and firing.

Assisted by the technical expertise of Peter Oltheten, he discovered new techniques during his residency, in a playful way, unhindered by formal limitations and juggling between technical possibilities. The Stedelijk Museum in 's Hertogenbosch purchased Big Bag at the end of his residency.

Work in progress at EKWC.

Werk in uitvoering in het EKWC.

Big Bag
2011
1300 x b 110 x 125 cm
porcelain
Collection Stedelijk Museum 's Hertogenbosch

porselein

*Stell at Eindhoven
2005*

*300 x 300 x 50cm
extruded and moulded bricks, painting in collaboration with local street artist*

This sculpture was made on site in de Strijp, Eindhoven as part of the EKWC exhibition Ceramics and Architecture organised for Dutch Design Week.

geperste en gevormde bakstenen, schilderijen in samenwerking met lokale straatartiest
Deze sculptuur was ter plekke op De Strijp, Eindhoven gemaakt, als onderdeel van de EKWC tentoonstelling Keramiek en Architectuur tijdens de Dutch Design week.

Johan

Quand les Chouettes deviennent des Perroquets 2011-2012
Toen uilen papegaaien werden

Johan Creten (1963) heeft traditionele materialen zoals keramiek en brons teruggebracht in de hedendaagse kunst. Zijn werk is wereldwijd in veel collecties te vinden. Hij heeft drie keer in het EKWC gewerkt.

Hij vertelt: “De eerste keer was ik een jonge, arme kunstenaar. Het was spannend om wilde, maffe projecten te starten. Ik wilde met grote sculpturen mijn grenzen verkennen. Dit was in de beginjaren van het EKWC. Toen ik er voor de tweede keer kwam, nam ik gecontroleerde risico’s. Ik haalde het maximale uit de ovens en experimenteerde met glazuren. Ik maakte grote sculpturen. Er gebeurden wonderen tijdens het stoken. De laatste keer kwam ik als oudere kunstenaar terug met een groep helpers. Het voelde als de laatste kans om alle dromen waar te maken. Om de mogelijkheden die het EKWC biedt volledig te benutten. ‘Now or Never’. Het was in vrijheid dansen rond de sculpturen om dan alles los laten om ver over je grenzen te gaan...”

“Er waren veel orgasmen bij het openen van de ovens! Een onvergetelijk moment was, toen een enorme eekhoorn-achtige sculptuur begon te vibreren. Het was alsof het leefde, om dan in ‘slow motion’ neer te storten. Aarde omarmde aarde! Raap de klei op, recycle en begin opnieuw.”

Johan

Quand les Chouettes deviennent des Perroquets 2011-2012

When Owls became Parrots

Johan Creten (1963) reintroduced traditional materials like clay and bronze into contemporary art. His work can be found in many collections worldwide. He worked at the EKWC three times.

“The first time I was a poor, young artist. It was thrilling to explore wildly crazy projects. I wanted to push my boundaries with big sculptures. This was the early years of the EKWC. When I came the second time, I took more controlled risks. Pushing the kilns to their limits and experimenting with glazes. I made large sculptures. Miracles were happening in the firing. The last time I returned as an older artist with a group of assistants. It felt like the last chance to make all my dreams come true, to make total use of the possibilities that the EKWC offered. Now or never. The freedom to dance around the sculptures, to let go of everything and to step far beyond your boundaries...”

“There were a lot of orgasms when opening the oven doors! One unforgettable moment was when a giant squirrel-like piece began to vibrate, like it was alive. And then to collapse in slow motion. Earth hugging earth! Pick up the clay, recycle and start all over.”

Quand les Choue[les deviennent] des Perroquets
When Owls became Parrots
2011-2012
113 x 51 x 69 cm
glazed stoneware, platinum lustre

geglazuurd aardewerk, platinumglans

h

Gōngshi - The Silk Road 2015-2016

Babs Haenen (1948, NL) heeft keramiek in haar DNA.

Ze maakt unica en ontwerpen voor de industriële productie. Van 1994 tot 2013 was zij docent aan o.a. de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Zij werkt in Amsterdam en sinds 2011 in Jingdezhen, China.

Zij verteld over de residentie in het eerste Keramisch Centrum in Heusden: "Het had dezelfde formule met een gemeenschappelijke werkruimte en om de beurt koken. Een van de mede kunstenaars was hoogzwanger en beviel tussen de klei van een dochter."

Haenen's tentoonstelling *The Turbulent Vessel*, 1998 in het Stedelijk Museum Amsterdam was spraakmakend. Deze werd vormgegeven door de kunstenaar Peter Struycken, die de muren en de sokkels speciale kleurschakeringen gaf.

Haenen heeft haar eigen techniek ontwikkeld, waarin kleur en vorm samen vloeien. Zij kleurt de porselein klei met pigmenten en rolt ze uit tot dunne lappen, die ze vervolgens snijdt en scheurt. Deze lappen worden gedeeltelijk om of in een mal gedrapeerd. Na de eerste stook wordt het oppervlak gepolijst, geglazuurd en opnieuw gestookt.

Haar recente werk omvat: *Turbulent Vessels*, *Piece de Milieus* en *Scholar's Rocks*.

Babs

Babs Haenen (1948) has ceramics in her DNA. She makes art and designs for industrial production. From 1994 to 2013 she taught at the Gerrit Rietveld Academy in Amsterdam. She works in Amsterdam and since 2011 also in Jingdezhen, China.

In talking about her residency at the first Ceramics Centre in Heusden: "It had the same set up, with a communal workspace and cooking meals in turns. One of the artists was at the end of her pregnancy and gave birth to her daughter right there amid all the clay."

Haenen's exhibition *The Turbulent Vessel* (1998) in the Stedelijk Museum of Amsterdam was a sensation. The space was designed by artist Peter Struycken who gave the walls and pedestals quite special colour gradations.

Haenen developed her own technique for merging colour and form. She adds colour pigments to porcelain clay and rolls it out into thin sheets, which she then cuts and rips. These sheets are partly wrapped around or into a mould. After the first firing, the surface is polished and glazed, and fired again.

Her recent work includes: *Turbulent Vessels*, *Piece de Milieus* and *Scholar's Rocks*.

Jessica

Royal Doulton figure 'Marilyn' or 'Samantha'...2015

Jessica Harrison studeerde aan de kunstacademie in Edinburgh, zij promoveerde in 2013 op beeldhouwkunst. Zij behoort tot de hedendaagse top van jonge Britse kunstenaars.

"Ik wilde keramische collecties vanuit een ander perspectief onderzoeken", zegt ze. "Keramiek is zo een fascinerend materiaal, dat al duizenden jaren bestaat. En toch gebeuren er nog steeds zo veel vernieuwingen in het gebruik."

Harrison begon in 2010 met haar ingrepen op tweede hands, kitscherige porselein beeldjes van sprookjesprinsessen in baljurken. "Er zijn miljoenen van deze massaal geproduceerde beeldjes en idealiter zou ik ze het liefst allemaal bewerken." In een vroege serie verminkte ze de beeldjes door ze als het ware open te snijden en de bloederige organen in de sierlijke porseleinen handjes te leggen. Later beschilderde ze de blote 'huid' van de figuurtjes nauwgezet met traditionele tatoeage afbeeldingen.

In het EKWC experimenteerde Harrison o.a. met glazuurtechnieken op 'Royal Doulton' beeldjes. Ze gaf ze een nieuwe, vervreemde huid en genoot ervan, dat de lege gezichtsuitdrukkingen als het ware wegsmolten in de oven. Harrison vormde ook nog een serie beeldjes met kneed porselein. Deze laten op afstand bekeken wel de bekende, zwierige silhouetten zien, maar van dichtbij monstrueuze uitstulpingen en vervormingen.

Daarnaast maakte ze een serie vazen geïnspireerd op stukken uit de collectie van het Victoria en Albert Museum. Het was de eerste keer dat ze met het materiaal keramiek werkte. 'Voor een beginner leek het EKWC de juiste plek om te leren. Na twee maanden werd mij tijdens een gesprek met een andere kunstenaar duidelijk, hoeveel ik in korte tijd al had opgestoken. Ik werk meestal alleen en het was een onverwacht plezier en voorrecht om naast zoveel inspirerende mensen te werken.'

Jessica

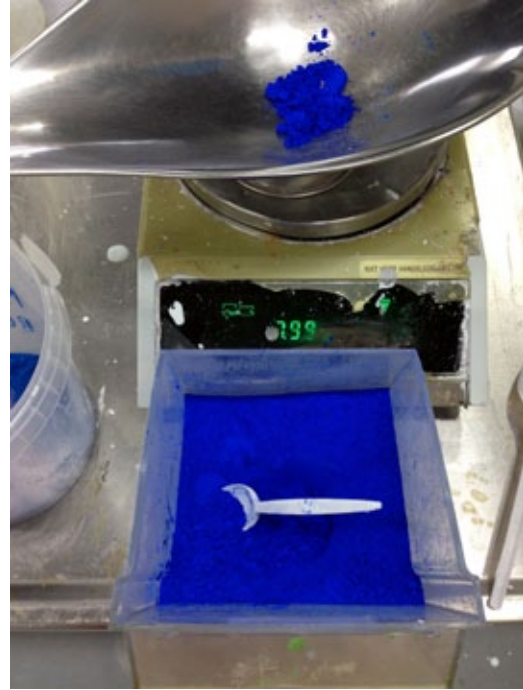
Jessica Harrison studied at the Edinburgh College of Art and completed her PhD in sculpture in 2013. She is one of the top young British artists today.

“I wanted to explore ceramic collections from a different perspective,” she says. “Clay is such a fascinating material that has been around for millennia, yet there is still so much innovation happening within its use.”

In 2010 Harrison started her work with second-hand kitsch bone china figurines of fairy tale princesses in ball gowns. “There are millions of these mass-produced figurines and ideally I would love to manipulate all of them.” In an earlier series she disfigured them by cutting them open, as it were, and placing bloody organs in their delicate porcelain hands. Later she meticulously painted their bare ‘skins’ with traditional tattoo imagery.

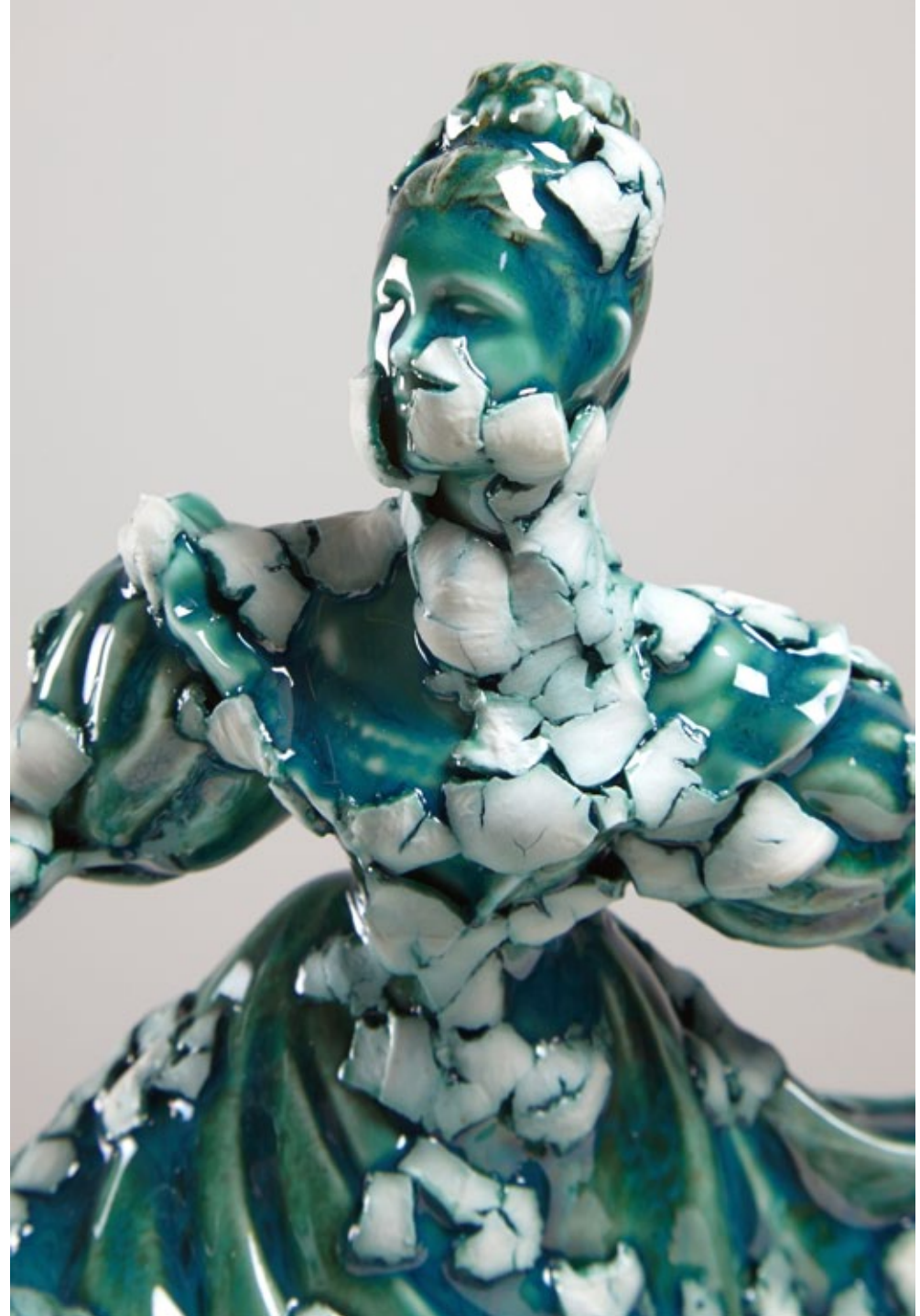
At the EKWC Harrison experimented with, among other things, glaze techniques on Royal Doulton figurines. She gave them a new, alienating skin, and she enjoyed it: seeing the empty facial expressions melt away in the oven. Harrison also made a series of little figures with kneaded bone china. At a distance these appear to have the familiar graceful silhouettes, but close up they have monstrous bulges and deformations.

In addition she created a series of vases based on items from the V&A collection. This was the first time she worked with ceramic clay material. “For a beginner, the EKWC seemed like the right place to start learning. After two months I realised during a conversation with another artist how much I had already learned in such a short time. I usually work alone and it was an unexpected pleasure and privilege to work alongside so many inspiring people.”

Ineke Heerkens is sieradenmaakster. Haar halssieraden zijn 'conversation pieces'. De draagster word zeer zeker aangesproken op de organische vormen, de verfijnde kleurschakeringen en het ongewone materiaal.

Heerkens maakt haar sieraden tijdens energieke, intuïtieve werkprocessen met uiteenlopende technieken zoals zeefdruk, digitaal design en traditioneel edelsmeden. Tijdens haar residentie wilde zij met de handen in de klei werken.

"Het meest aantrekkelijke vind ik de directheid van de klei. Mijn vingers duwen in de klei en de markeringen en de ophopingen leveren krullen en ornamentale vormen op." Zij gebruikte uiteindelijk alle technieken die in het EKWC ter beschikking staan. Zo maakte zij heel klassiek op de draaischijf ovale kralen. Er zijn de met de hand geduwde krullen. Kleine, hand-achtige vormen zijn ontstaan uit 3D scans van haar handen en gefreesde mallen.

Zij documenteerde de stappen van haar creatieve proces in een serie van vijf boekjes, gebundeld als kunstenaars uitgave met de titel Shifting Mass. De foto's, schetsen en teksten beschrijven haar teleurstellingen, de successen en de inspirerende uitwisseling met collega's uit andere disciplines. De meeste de stukken bevinden zich intussen in collecties van musea en privé verzamelaars.

Heerkens heeft een voor haar onverwachte, barokke en esthetische vormtaal ontwikkeld. Deze ontwikkeling zet zij voort in een onderzoek naar het 17e-eeuwse 'kwabornament'. De uitkomst gaat zij in een tweede residentie opnieuw vormgeven in keramiek.

Ineke Heerkens makes jewellery. Her necklaces are conversation pieces, providing the wearer with certain social contact regarding the organic forms, the refined play of colour and the unusual material.

Heerkens makes her jewellery through energetic and intuitive processes involving a variety of techniques, including screen printing, digital design and traditional metalsmithing. During her residency she wanted to get her hands in the clay:

"I find the directness of the clay the most appealing part. My fingers push into the clay and the marks, displacement and build up produce curlicues and ornamental shapes." She explored all of the techniques available at the EKWC. She used the classic potter's wheel to make oval beads, made curly shapes kneading the clay by hand, and employed milled moulds from 3D scans of her hands to form small, hand-like shapes.

She documented the steps of her creative process in a series of five booklets, put together in an artist's edition and titled Shifting Mass. With photographs, sketches and texts it describes her disappointments, the successes and the inspirational creative exchanges with colleagues from different disciplines. Most of the pieces are already in private and museum collections.

Heerkens developed a - for her - unexpected, Baroque and aesthetic visual language. She is continuing this development with research into the 17th-century auricular style. Her findings will inform her ceramic vocabulary during a second residency.

Ineke Heerkens at work on the studio, wet clay curlicue, drying ornaments and glazing samples.

Ineke Heerkens aan het werk in het atelier, nog natte klei krul, drogende ornamenten en glazuurproeven.

Shifting Mass necklace
Sentimental sediment
 2013-2014
 320 x 225 x 40 mm, length cord 145 cm
 ceramic, cotton, silk, lurex, artificial silk
 handshaped clay, pottery wheel, glaze, handbraided cord

keramiek, katoen, zijde, lurex, kunstzijde
 handgevormde klei, op draaischijf gevormde klei, glazuur, handgevlochten koord

Douglas

Elephant 2012

De sculpturale werken van de Britse kunstenaar Douglas White gaan over de transformatie van gevonden objecten en observaties naar nogal ongebruikelijk materiaal. Tijdens zijn werkperiode in het EKWC zette hij zijn herinneringen aan een dode olifant om in keramiek.

“Toen ik het karkas zag, was er alleen maar een soort van in elkaar gestorte tent over: botten met eroverheen gedrapeerd de lege huid. Het beest was deel geworden van het omringende landschap. Mijn idee om dit in klei uit te beelden begon, toen ik zag, dat een dunne plaat van klei door manipulatie en bewerkingen de olifantenhuid weerspiegelde.”

White zocht naar mogelijkheden om zijn herinnering in grote, complexe vormen weer te geven en tegelijkertijd de ruwheid van het keramische werkproces te behouden. “Ik had mezelf de basiskennis van werken met keramiek bijgebracht. Ik had gigantische apparaten gebouwd zoals ‘over-sized’ walsen, stellages, lussen etc. om de klei te manipuleren. Elke keer als ik keramisten om advies vroeg, vertelden ze wat de moeilijkheden en beperkingen van het materiaal waren. Op het EKWC was de benadering totaal anders. Peter Oltheten en het team keken naar wat je wilde doen en zochten vervolgens naar oplossingen. Ze brachten hun diepgaande kennis over zodat ik niet alleen begreep hoe het materiaal reageert, maar ook waarom, tot op scheikundig niveau.”

De gigantische sculptuur, gebouwd uit zware klei met de rijke textuur van olifantenhuid, maakt het dier voelbaar aanwezig.

Douglas

White

Elephant 2012

The sculptural works of British artist Douglas White deal with the transformation of found objects and observations into rather unusual materials. During his residency at the EKWC, he translated his memory of a dead elephant into ceramic.

“When I saw the carcass, all that remained were a scattered arrangement of bones and its vast deflated skin, draped and folded like a collapsed tent. The animal had become part of the surrounding landscape. My idea to execute this in clay began when I noticed that a thin slab of clay, manipulated in a certain way would mirror the texture of elephant skin.”

White had been looking for a way to express his memories in large, complex forms while still retaining the rawness of the working process. “I had begun to teach myself the basics of the material, about the mixing, drying and working of this material. I constructed large-scale machinery (gantries, slings, massive slab rollers etc.) to move and manipulate it in certain ways. Whenever I sought advice from ceramicists I was constantly told of the things I couldn’t do with the material, about its difficulties and limitations, but the approach at the EKWC was entirely different. The team, led by Peter Oltheten, sought out what you wanted to achieve and then looked for solutions. This knowledge was delivered in a deep way, by which I mean giving an understanding of not only how the material behaved, but also why, from a chemical level.”

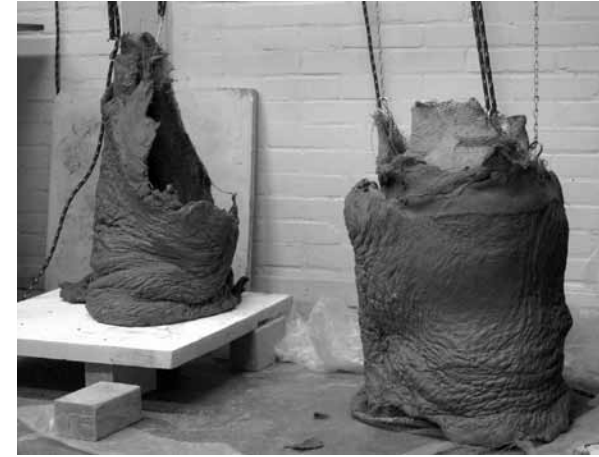
The gigantic sculpture built out of heavy clay has the rich texture of elephant skin and gives the animal a tactile presence.

Workprocess at the EKWC.

Werk in uitvoering in het EKWC.

110

Elephant Tent
2012

clay, hessian, wood, rope, fixings
Installed at Domaine de
Chamarande, France

keramiek, jute, hout, touwen, haken
Installatie op locatie: Domaine de
Chamarande, Frankrijk

112

113

